

вълшебникъ отъ Истокъ, вѣщъ въ непознатата тебѣ наука, но не нѣкой лъжець и уличень шарлатанинъ, но нѣкой вълшебникъ прочуть отъ Индія, или отъ Египеть.

Да познаватъ едного отъ Египегъ, вѣговори Недія съ ужась, и кой не е чувалъ въ Помпея името на Арбака?

— Арбакъ? нанстина! рече Юлія като че са чудяше какъ до дѣга той не и дошелъ на умъ. Нанстина; чувала съмъ че познанията на тогози чловѣка сж погорни отъ жалшото и лъжовно шарлатанство на уличнытъ лъжцы, че той е вѣщъ въ науката на звѣздытъ и въ таинствата на древнята Нощъ (Пох), и на любовта може бы.

— Ако има на земята вълшебникъ погоренъ отъ сѣкій другій по науката, той е безъ сумнѣніе страшвийтъ египтянинъ, и Недія като рече туй похваж муската си.

— По той е богатъ и не предлага помощта на науката си за злато, рече съ гордъ тонъ Юлія, ако отидж да го посѣжж. . .

— Къщата му е опасна за младостта и за хубостта, повтори Недія. Чухъ еше че той сега е въ лоше положеніе. . .

— Опасна къщата му? рече Юлія, която чу само началото на фразата, че защо опасна?

— Гнусны сж пощнытъ бакханалии въ къщата му и страны. . . поне какото чувамъ.

— Тако ми Церера, тако ми Цибела! ты намѣсто да ми оплашишь, раздразняшь любовнштвото ми, извика неблагоприятната мома. Ще го намѣриж, ще го попытамъ за любовта му ако любовта учествува въ неговытъ бакханалии той може да познава тайнытъ и (Недія не отговори). Искамъ да го видж, днесъ даже . . . и защо не тосъ часъ.

— Денъ и въ таквози положеніе трѣба да са боишь помалко, рече Недія увлечена отъ тайно и внезапно желаніе да са научи да ли таинственныйтъ египтянинъ е дѣйствително вѣщъ въ магитѣ които какъто бѣ често тя чувала можжжж да докаратъ или да отпяджтъ любовта.

— И кой бы посмѣилъ да докачи богатата дъщеря на Диомеда? рече съ гордость Юлія. Ще отидж.

— Мож ли подирь туй да додж за да научж слѣдствіята на изследованіята ти? попыта съ безпокойствие Недія.

— Пригарни ма ради привязаността ти къмъ моята честь! да додеш! днесъ ще вечерямы у пріятели, но утрѣ ела по туй време и ще научишь сичко. Може да имамъ нужда отъ услугитъ ти . . . за сегашна . . . не бѣгай; земи туй златно зинжирче за награженіе за и-